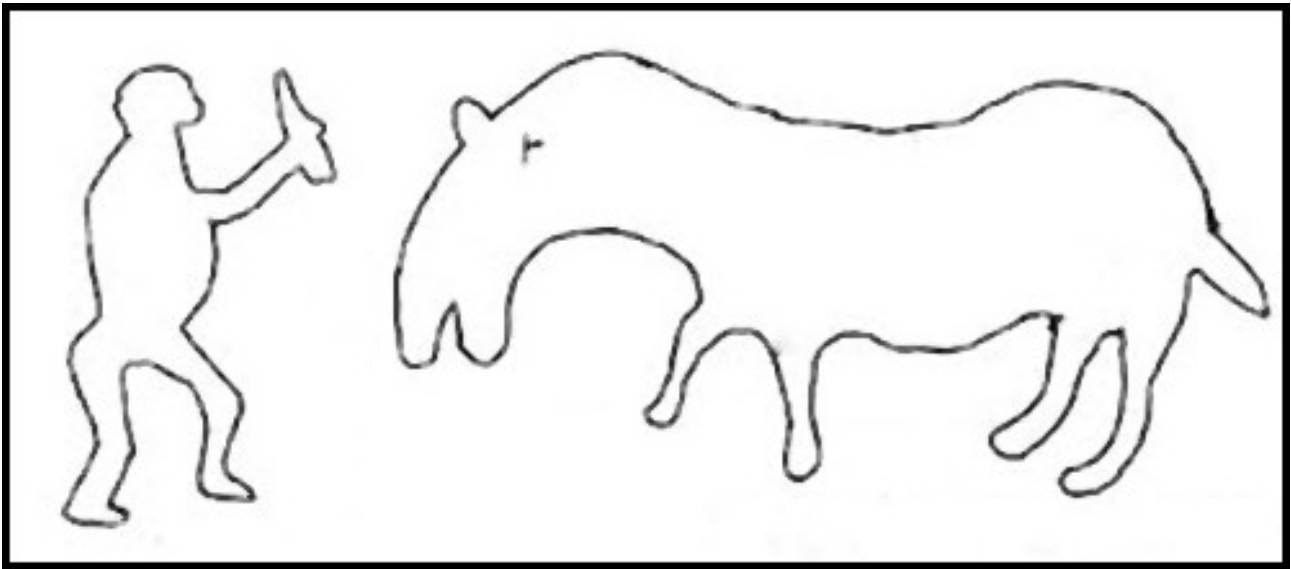

Myter och fördomar om hästslakt och hästkött

Nedanstående artikel rör sig huvudsakligen utanför travets värld, men kan vara av ett visst intresse då diskussionen om hästkött på senare tid kommit upp på tapeten vid ett flertal tillfällen. Dessutom uppstår för många travhästägare ett inte särskilt angenämt problem när deras trogne tävlingshäst på grund av ålder eller krämpor måste lämna jordelivet.

Våra hedniska förfäder betraktade hästen som ett heligt djur och offerdjur. Hästens status ändrades emellertid i och med kristendomens införande. Kyrkan förbjöd förtäring av hästkött. Parallellt med detta uppkom en viss folklig uppfattning att hästen skulle vara demonisk och köttet smittoförande. Nedvärderingen gick så långt

att endast bödelsdrängen, rackaren, kunde åta sig uppdraget att flå en häst inför slakt. Paradoxalt nog var det emellertid inte själva dödandet som gemene man reagerade mot utan hanteringen före och efter avlivningen. Dödandet skulle ske snabbt och om möjligt utan blodsutgjutelse. Hästar störtades nedför stup eller klubbades ihjäl med huvudet täckt.

Sekulariseringen innebar att man så småningom fick en annan syn på hästen som köttproducent, men traditionens makt är stor – i min ungdom var det många som inte åt kött från häst eller höns - och fortfarande är många tveksamma till att äta hästkött. För egen del har jag provat på hästkött i olika former och funnit det smakligt. Den svaga efterfrågan i vårt land har dessvärre bidragit till att många hästar transporteras till södra Europa för slakt, ofta plågsamt för hästen och med vånda för ägaren. En ökad konsumtion av hästkött skulle kunna lindra dessa olägenheter.